

Ryssland, USA och Ukraina

Putin och Trump vill göra upp om Ukraina utan att låta de som kriget främst angår, nämligen Ukraina och Europa hålls utanför. Dess två maktfullkomliga herrar står för en politik där stormakternas maktintressen och strävan efter att dela upp världen – i detta fall Europa – står på dagordningen. Demokrati, nationell självbestämmanderätt osv intresserar dem inte: Trump är villig att göra upp med Putin, vilket bl a betyder uppstyckning av Ukraina.

De som tror att man genom att offra Ukraina skulle kunna få slut på hotet från Putins sida mot andra omgivande stater misstar sig grovt – det kommer tvärt om leda till att det ryska hotat ökar – man har ju i så fall lyckats med första steget i sin plan att återupprätta Storryssland. Det kan här vara lämpligt att erinra sig resultatet av Münchenkonferensen hösten 1938, där Hitler fick igenom sitt krav på att annektera Sudetenland, den tyskspråkiga delen av Tjeckoslovakien, vilket han givetvis inte nöjde sig med, för kort därefter glufsade han även i sig resten. Denna konferens ledde inte bara till att Tjeckoslovakien försvann, utan också till att Nazityskland stärktes ytterligare, industriellt, militärt osv. Och i stället för fred blev det ett nytt världskrig. Det skulle även sannolikt bli fallet om Putin med hjälp av Trump lyckas ta över stora delar av Ukraina.

Men det hela är långt från över än.

De tre artiklar som återges nedan behandlar olika aspekter av det aktuella läget.

Första artikeln handlar om den ryska ekonomin befinner sig i kris. Putin hoppas att flirten med Trump ska leda till att man blir av med en del av dessa problem. Trump kan mycket väl vara inne på samma linje, för han tänker bara i termer av ekonomisk makt och personell vinning och vill gärna kunna återuppta affärer med Ryssland i stor skala. Men det är inte alls säkert att de kan komma överens, och även om de gör det så kommer både Ukraina och stora delar av Europa att streta emot.

Andra artikeln handlar om det s k fredsavtalet mellan Azerbajdzjan och Armenien, som egentligen inte är färdigt och undertecknat än, men som visar att båda dessa länder försöker frigöra sig från ryskt inflytande, vilket givetvis inte ses med blida ögon av Putin & Co. Och det faktum att Trump hade ett finger i spelet när det gäller detta, visar att han mycket väl är beredd att vända Putin ryggen när det passar honom.

Den tredje och sista artikeln handlar om det förannonserade mötet i Alaska mellan Trump och Putin mot bakgrund av vissa ryska framgångar i kriget – det handlar om att ryskt infanteri lyckats avancera en längre sträcka, fast inte på bred front, utan det liknar mer en spjutspets, vilket gör framryckningen mycket sårbar för motanfall, som ukrainarna också har påbörjat. Samtidigt har Ukraina haft stora framgångar på andra fronter, i synnerhet har man riktad hårda slag mot den ryska olje- och gasindustrin som den ryska ekonomin är så beroende av. Om det kommande Trump-Putin-mötet finns fö mycket att säga, därför ges flera lästips efter artikeln.

Innehåll

Rysslands ekonomi börjar svikta.....	2
Avtal mellan Armenien och Azerbajdzjan: Trump trampar in på Putins bakgård i Kaukasus .	4
Oron växer i Ukraina inför toppmötet efter ryskt genombrott i Donetsk.....	5

Rysslands ekonomi börjar svikta

Marie Jégo, Benjamin Quénelle, *Le Monde*, 11 augusti 2025

Sanktioner och minskade olje- och gasintäkter leder till låg tillväxt och en explosionsartad ökning av budgetunderskottet.

Kriget i Ukraina börjar tära på den ryska ekonomin. Den är ”på randen till recession”, medgav ekonomiministern Maxim Resjetnikov vid ekonomiskt forum i Sankt Petersburg, det ”ryska Davos”, i juni.

Något som omedelbart tillbakavisades av Vladimir Putin, alltid angelägen om att framhålla Rysslands motståndskraft mot sanktionerna. Men siffrorna ljuger inte. I juli sänkte Internationella valutafonden sina tillväxtprognoser, från 1,5 procent till 0,9 procent för 2025. Det är långt ifrån de storartade 4 procent som uppnåddes 2023 och 2024 då staten satsade alla sina finansiella resurser på att stödja kriget.

Ett annat oroväckande tecken, budgetunderskottet ökar explosionsartat och låg enligt finansministeriet i slutet av juli på 4,9 miljarder rubel (56 miljarder euro), vilket innebär att man överskrider regeringens årliga mål med 30 procent. Den ekonomiska försvagningen, de minskade olje- och gasintäkterna men också minskade reservtillgångar, som mer eller mindre slukats av tre års krig, innebär en ny realitet: nedskärningar blir nödvändiga. Finansministeriet kan svårigen kapa i försvar och säkerhet, som utgör drygt 40 procent av utgifterna. Regeringen måste därför minska de sociala utgifterna, men även stödet till den civila industrin.

Medan budgetutgifterna sammanlagt ökat (drygt 20,8 procent på ett år) sinar intäkterna. Sålunda har intäkterna av olja och gas, som utgör i det närmaste en tredjedel av de federala intäkterna, fallit med 18,5 procent under årets sju första månader. Orsak: oljepriset tenderar att sjunka på världsmarknaden (66,40 dollar fatet i början av augusti, dvs kring 51,80 euro) och den ryska råoljan tenderar att sjunka än mer på grund av det tak på 47,60 dollar som infördes inom ramen för det artonde sanktionspaket som EU nyligen antog. Inför Västs vägran att köpa rysk olja har man styrt över exporten till Kina, Indien och Turkiet, men exporten sker till vrakpris och att kringgå sanktionerna blir kostsamt för producenterna, som tvingas förse sig med en rad mellanhänder.

Röda siffror

Förvisso frodas vardagslivet för tillfället i Moskva och andra stora och medelstora städer i Ryska federationen där restauranger, nöjeslokaler och lyxbutiker är proppfulla, men samverkan mellan en rad olika faktorer – minskade intäkter, hög ränta, enveten inflation – tyder på att ekonomin börjar slumra in. Om försvarsindustrin, kraftigt närd av statliga beställningar, ”fungerar som ett schweizerur”, enligt Sergej Aleksatjenko, f d vice president (1995-1998) för Rysslands centralbank har den civila sektorn det kämpigt.

De sju första månaderna 2025 har hela branscher inom den civila ekonomin – metallurgi, gruvor, byggindustri, bilindustri – drabbats av minskad produktion. Inom metallurgin har MMK, kombinatet i Magnitogorsk, en av de största stålproducenterna i världen men också ledande inom rysk järnmetallurgi, minskat sin produktion med 18 procent andra kvartalet. Mellan januari och juni i år minskade nettovinsten med 88,8 procent jämfört med samma period 2024.

Kolindustrin brottas med stora svårigheter, produktionen sjunker, exportintäkterna minskar och skulderna ökar. Till och med de största företagen visar röda siffror. Nettoförlusten inom hela sektorn kan i år uppgå till mellan 300 och 350 miljarder rubel (över 3 miljarder euro), varskodde Dimitrij Lopatkin, biträdande chef för avdelningen för kolindustrin inom energiministeriet. På grund av kriget och sanktionerna har den sektorn svårt att kompensera för

förlusten av de europeiska marknader man varit en av de största leverantörerna till. Att ställa om till den asiatiska marknaden, där konkurrensen är hårdare, framför allt med Australien, Indonesien och Sydafrika, är inte lätt.

Toxisk blandning

Situationen förvärras av att Kina, Moskvas stora handelspartner, ökade sin import med 14 procent 2024 men minskade leveranserna från Ryssland med ... 7 procent. Vidare har sanktionerna gjort det svårare för ryska företag att få tillgång till utrustning och de komponenter från Europa, USA och Japan som man använde sig av tidigare. Beroendet av västlig utrustning består och ryska företag får då ägna sig åt "kannibalism", dvs att montera ner flera enheter och samla dem till en fungerande.

Bilindustrin är särskilt drabbad. Första halvåret minskade biltillverkningen med 28 procent, lastvagnar med 40 procent och flera fabriker får övergå till fyra dagars arbetsvecka. Det är fallet med lastvagnstillverkaren KamAZ, biltillverkarna Avtovaz och GAZ och traktorfabrikerna i Tjeljabinsk och Sankt Petersburg. Den minskade arbetstiden får som konsekvens en tjugoprocentig minskning i lönekuverten för arbetare och tjänstemän på berörda fabriker, vilket kommer att leda till minskad konsumtion.

I månader har företagare och bankfolk krävt att centralbanken ska sänka styrräntan, som hålls på en hög nivå för att få bukt med inflationen, som beräknas ligga på 10 procent. För såväl företag som hushåll handlar det om att förse sig med lån för att hålla konsumtionen uppe. Den 25 juli sänkte centralbanken styrräntan från 20 procent till 18 procent, vilket inte räcker för att förbättra kreditmöjligheterna. Med sådana nivåer har företagen svårt att låna till investeringar. I juli sade Alexej Krapivin, vd för byggjätten Natsproektstroj, att ett stort antal företag varken kunde hålla sina projekt vid liv eller betala av på sina skulder. Drygt 55 procent av de lån som företagen beviljats följer rörliga räntor och då styrräntan är hög börjar många företag riskera att få inställa betalningarna.

Inom bankvärlden oroar man sig för den snabba ökningstakten på obetalda skulder. Från början av 2022 till maj i år har företagens skulder till bankerna nästan fördubblats. I slutet av juni varnade nyhetsbyrån Bloomberg, med hänvisning till källor inom banksektorn, för ökad risk för en systemisk bankkris. Bankerna har beviljat lån till lägre ränta för att stödja Kremles krigföring och hotas nu av "tvivelaktiga fordringar". Nära hälften, dvs 48 av de 100 största ryska bankerna, har fått se sina resultat försämrats första halvåret 2025 jämfört med 2024. Femton av dem dras med underskott.

"Då jag har total tillgång till läget inom banksystemet kan jag med största tillförsikt meddela att oron för en bankkris är helt ogrundad", sade centralbankschefen Elvira Nabjulina visserligen den 3 juli. Andra på hög nivå är mer oroliga. Således slog German Gref, vd för Sberbank, i juni larm om att den toxiska kombinationen av hög ränta och den övervärderade rubeln skapade förutsättningar för "en perfekt storm" i stånd att kväva investeringslusten och dra med sig den ryska ekonomin i en långvarig nedgång.

Att hitta tillbaka till tillväxten är inget som sker över en natt. "All framtida tillväxt bygger på ökad produktivitet. Men i genomsnitt har den de tio senaste åren bara ökat med drygt en procent om året. Det behövs investeringar och det är svårt i tider av krig och med en styrränta på 18 procent ..." framhåller Dimitrij Nekrasov, expert vid Europeiska analys- och strategicentret.

Lästips:

[I fokus: Hur mår den ryska ekonomin?](#) (SVT)

Avtal mellan Armenien och Azerbajdzjan: Trump trampar in på Putins bakgård i Kaukasus

Nelly Didelot, *Libération*, 12 augusti 2025

När Washington den 8 augusti lyckades få Jerevan och Baku att ta ett steg mot fred innebar det att Moskva förlorat den medlarroll i konflikten man haft i trettio år och att man fått ge plats för USA.

Det är inte varje dag man får se Ilham Alijev, president i Azerbajdzjan, och Nikol Pachinian, premiärminister i Armenien, stråla av glädje på samma foto, men Donald Trump lyckades med det den 8 augusti. Det skedde i samband med att de båda ledarna i Washington undertecknade ett preliminärt avtal, ett första steg mot ett fredsavtal, mellan de båda länderna på över trettio år. För bara några år sedan hade scenen varit närmast helt otänkbar. Inte bara för att både Armenien och Azerbajdzjan ser sig som arvfienter, utan också för att den traditionella medlaren i regionen varit Ryssland.

1994 var det under Moskvas överinseende som ett första eldupphör fick slut på kriget i Nagorno-Karabach efter sex år. 2020 var det åter i Ryssland som ett eldupphör undertecknades efter fyrtiofyra dagar av intensiva strider. Att Ryssland skulle fungera som Gudfader i området föreföll då närmast självklart. Såväl Armenien som Azerbajdzjan var en gång sovjetrepubliker, införlivade med Sovjetunionen 1920. Konflikten om Nagorno-Karabach söker sitt ursprung i att denna region, befolkad av armenier, av Moskva överläts till Azerbajdzjan i en tid då gränserna mellan olika sovjetrepubliker mest var enkla administrativa gränser.

Armenien fjärmar sig från Ryssland

”För första gången står Ryssland helt utanför medlingsförsöken. I ett regionalt skämt har det sedan länge hetat: Vem stöder Ryssland i Nagorno-Karabach? Ryssland stöder att det råder krig”, säger Thorniké Gordadze, professor vid *Sciences-Po* i Paris och forskare knuten till *Institut Jacques-Delors*.

Men de senaste fem åren har Rysslands ställning i konflikten försvagats i samma takt som förtroendet för det minskat i såväl Jerevan som Baku. Armenien var först med att distansera sig från Kreml efter att ha känt sig lurat av Rysslands sätt att hantera de nya striderna i Nagorno-Karabach. Armenien är medlem av Organisationen för kollektiv säkerhet (OTSC), en allians dominerad av Ryssland och tänkt att garantera stöd i händelse av aggression. Men Moskva reagerade inte när azerbajdzjanska trupper lade beslag på små bitar av armeniskt territorium under striderna 2021 och 2022. Två år senare, då Azerbajdzjan införde en blockad av Nagorno-Karabach som ledde till den armeniska enklavens fall, lät de ryska soldaterna det hela bara passera. I deras uppdrag ingick ändå att skydda den fria cirkulationen i Latsjin-korridoren, som förbinder den lilla bergsregionen med Armenien.

Resultatet blev att Jerevan alltmer sökte sig till EU och USA. Efter att ha fryst medlemskapet i OSTC 2024 köpte regeringen vapen av Frankrike och genomförde en militärövning med USA. Armenien har också som mål att bli medlem av EU och diskussioner om detta har inletts.

Samarbete Baku-Kyiv

I Azerbajdzjan, där Moskvas inflytande alltid varit mindre, har spänningarna med Ryssland ökat spektakulärt den senaste tiden. Den första allvarliga sprickan uppstod i december då ett plan från Azerbajdzjan Airlines störtade, högst troligt efter att av misstag ha träffats av en rysk luftvärnsmissil. I juni höjde Baku tonen efter hårdföra arresteringar, som ledde till ett dödsfall, av landets medborgare i en polisräd i Jekaterinburg (160 mil från huvudstaden). Det

ledde till att Azerbajdzjan svarade med en räd mot nyhetsbyrån Sputniks lokaler och anställda vid den ryska propagandakanalen. De anklagades för att arbeta för Kremles underrättelsetjänst, arresterades och blev i sin tur minst sagt omilt behandlade.

Efter detta utbyte av skrämselektaktik kungjorde den allsmäktige Ilham Alijev sina kontakter med Volodymyr Zelenskyj. Efter ett telefonsamtal söndagen den 10 augusti med sin ukrainske kollega föreslog han att Baku kunde tänka sig satt leverera vapen till Kyiv. Det skedde efter att flera ryska attacker mot infrastruktur på energiområdet träffat enheter tillhörande Socar, Azerbajdzjans nationella bolag, som börjat leverera fossil energi till Ukraina.

”Läget har förändrats genom kriget i Ukraina. Armenien och Azerbajdzjan intar en viktig roll i ryska försök att kringgå sanktionerna. Ryssland har behov av dem, men kan inte längre använda sig av sina sedvanliga tvångsåtgärder, även om de är rasande just nu. Pachinian och Alijev vet att det nu är rätt läge att hitta nya partners”, säger Thorniké Gordadze.

”Fredsvägen Trump”

USA har utnyttjat detta till att kila in sig i sprickan genom denna början till fredsavtal som undertecknades i Washington. ”Många ledare har försökt få slut på kriget, utan framgång, tills nu, tack vare TRUMP”, skrävade USA:s president, som mer än någonsin ser sig som fredsstiftare. Avtalet – åtminstone vad som blivit känt – präglas av den affärsdiplomati som Trump är så nöjd med. Det talas om en korridor mellan Azerbajdzjan och dess enklav Nachitjevan via armeniskt territorium. En sådan har varit länge diskuterad men alltid stupat på motsättningar mellan de båda lägren: Baku ville ha suveränitet över vägen, inklusive på armeniskt territorium, något som varit oacceptabelt för Jerevan.

Problemet har kringgåts genom att korridoren omvandlats till ”Trumps väg till fred och internationellt välstånd” (Tripp, med den engelska förkortningen), som ska byggas, förvaltas och säkras av amerikanska företag på armenisk mark under 99 år. ”Det är en lösning som gör alla belåtna, utom ryssar och iranier [den planerade vägen kommer att gå på gränsen mellan Armenien och Iran]. På sätt och vis blir nu USA:s närvaro i regionen officiell”, säger Thorniké Gordadze. Trump-vägen öppnar också för fler bilaterala avtal: Washington har just hävt förbudet mot militärt samarbete med Baku och i tisdags startade nya gemensamma armenisk-amerikanska militärövningar.

Utåt har Ryssland välkomnat avtalet, men man har antagligen inte sagt sista ordet. Man förfogar fortfarande över viktigt inflytande över Armenien, den mest uppenbara är militärbasen Gyumri där ryska trupper är stationerade åtminstone till 2044. Ryssland har också sina tentakler inom politiken, där oppositionen mot Pachinian till stor del är pro-rysk. Föga överraskande har den kraftfullt vänt sig mot avtalet i Washington och som parlamentet en gång måste ratificera.

Oron växer i Ukraina inför toppmötet efter ryskt genombrott i Donetsk

Emmanuel Grynszpan i Dnipro, Ukraina, *Le Monde*, 13 augusti 2025

Små grupper sabotörer har lyckats ta sig igenom ukrainska försvarslinjer som blivit porösa på grund av brist på manskap. President Zelenskyj har medgett att ryskt infanteri, utan pansar, ”gjort en framryckning på 10 kilometer”.

När toppmötet mellan Donald Trump och Vladimir Putin närmar sig – den 15 augusti i Alaska – har den ryska armén gjort ett genombrott som hotar de båda sista tätorter i Donetsk-regionen

som Ukraina fortfarande kontrollerar. På kvällen den 11 augusti visade den interaktiva pro-ukrainska kartan *Deepstatemap.live* en rysk framryckning i en 17 kilometer lång kniptångsmanöver, troligen genomförd två dagar tidigare av ryskt infanteri mot byarna Zolotyj, Kolodiaz och Hruzke.

I brist på bilder för att verifiera denna ryska framryckning söker sig experterna till NASA:s karta i realtid *Fire Information for Resource Management System*, som registrerat onormal värme på marken väser om Nove Sjachove i Novy Donbas (öster om Dobropillija) samt i Bilytske (sydost om Dobropillija) och i Rodynske. Det är ofta tecken på hårda strider i zonen. *Institute for the Study of War* i Washington drar slutsatsen att den ryska armén sannolikt tagit kontroll över nio samhällen i omedelbar närhet av Dobropillija.

Med tanke på att den ryska våroffensiven präglades av långsamhet och av mycket betydande förluster i människoliv och materiel utgör det nuvarande genombrottet något nytt och oro-väckande för Donetsk-regionens framtid. För Kreml är erövring av den det närmaste målet.

Det strategiska syftet med framryckningen består troligen i att klyva den ukrainska armén i regionen i två delar. Den viktiga vägen To514 mellan Dobropillija och Kramatorsk ska redan vara attackerad, och rent av intagen, enligt *Deepstatemap.live*. Dvs den ”nya försvarslinje”, ett slags andra linje, som ukrainarna hållit på att upprätta i månader för att förhindra varje genombrott.

Om framryckningen fortsätter i samma takt kan det leda till att två nya samhällen omringas. Dels den tätort som utgörs av Pokrovsk, Myrnohrad och Dobropillija (drygt 100 000 invånare före invasionen), dels, längre österut, tätortsområdet kring Kostjantynivka, Druzjkivka, Kramatorsk och Slovjansk (450 000 invånare).

Infiltratörer

Då det saknas tillgängliga foton (såväl från rysk sida som ukrainsk) för att kunna förstå vad som hänt mellan Novotoretske, som infiltrationen startat från den 7 augusti, och Zolotyj och Kolodiaz går det inte att säga om attacken genomförts enbart med infanteri eller om den, därefter, fått stöd av pansar.

En militär källa med insyn i Ukrainas försvarsledning bekräftar bristen på infanteri och pekar på att den ryska armén utnyttjar det problemet genom ”infiltration av små grupper bakom linjerna. De tar sig fram i smyg till fots, kommer bakifrån, tar kontroll över knutpunkter, skär av kommunikationerna. Det är så de tagit sig in i städer, exempelvis Pokrovsk. Som sabotagegrupper”, säger han.

Så fort den dåliga nyheten blivit känd valde en rad ukrainska kommentatorer att öppet kritisera försvarsledningen. På X kallar överstelöjtnant Bohdan Krotevytj, befälhavare inom Azov-brigaden, nu försvarslinjen Pokrovsk-Kostjantynivka för ”en ren katastrof som förvärras dag för dag”. Han säger att ”Pokrovsk och Myrnohrad är mer eller mindre omringade. Och Kostjantynivka till hälften.” Han anser det handla om ”ett systemfel på grund av att reserverna eliminerats, utbredd uppsplittring av enheterna längs hela frontlinjen, bedrägligt tal om byar som erövrats när det i stället handlar om bakslag längs stora delar av fronten, en total brist på strategisk vision och rent av operationell vision i striderna bland en del militära ledare”.

Växande oro i Ukraina

Samtliga militära observatörer är samstämmiga i ett avseende: Ukrainas brist på soldater till försvar av denna zon gör försvarslinjerna alltmer porösa. Den ryska armén utnyttjar den svagheten genom att infiltrera smygvägen Ukrainarna försöker kompensera denna svaghet genom att förlita sig på drönare för att spåra upp och slå till mot sabotörerna. Men den uppgiften blir

mycket svårare på ställen med tät vegetation. Ryssarna lyckas till sist närma sig drönarnas positioner och de som sköter dem tvingas fly.

Genombrottet har skapat en stämning av oro i Ukraina, även om det för närvarande inte fått några strategiska effekter eller lett till att fronten ”brutit samman”. Det är heller inte uteslutet att utspridningen av de ryska linjerna gör en ukrainsk motattack möjlig, förutsatt att man snabbt lyckas sätta in reserver.

I ett försök att dämpa den psykologiska effekten av genombrottet ville Ukrainas president Volodymyr Zelenskyj vid en presskonferens på eftermiddagen den 12 augusti ta ner betydelsen av detta bakslag. Han talade då om ”en framryckning på 10 kilometer” av infanterister till fots, utan stöd av pansar. ”En del av dem har redan spårats upp och delvis eliminerats, delvis tillfångatagits. Vi kommer att hitta och utplåna de övriga”, sade han. Zelenskyj gjorde en koppling till toppmötet i Alaska och sade att syftet med den ryska militära offensiven var att ”skapa en negativ atmosfär fram till den 15 augusti” för Ukraina. I förbigående upprepade han sin vägran att ”ge ryssarna 9 000 kvadratkilometer, dvs 30 procent av Donetsk-regionen”, som Ukraina fortfarande kontrollerar. ”Vi kommer inte att lämna Donbas, för ryssarna ser Donbas som en språngbräda för en ny framtida offensiv [...] mot regionerna Zaporizjzjia, Dnipropetrovsk och Charkiv”, sade presidenten.

Andra lokala ryska offensiver längs den 1 200 kilometer långa fronten tyder på en maximal ansträngning att få det att se ut som att Ukraina befinner sig i ett kritiskt läge i samma stund som en ny fas av avgörande förhandlingar om landets framtid inleds mellan USA och Ryssland.

Norr om Kupjansk, i Charkiv-regionen, har en rysk framryckning skurit av en viktig transportväg från norr och hotar nu den regionala huvudvägen Po7 mellan Tjuhuiv och Kupjansk. Ryska trupper närmar sig också i snabb takt Lyman allra längst i norr i Donetsk-regionen i syfte att upprepa kniptångsmanövern mot tätortsområdet Slovjansk-Kramatorsk, som man tidigare, under vår- och sommaroffensiven 2022, utan framgång försökt inta.

Lästips

[Zelenskyj inför mötet mellan Putin och Trump: ”Dödfödda förslag”](#) (SVT 9/8)

[Samtal med USA beskrivs som en seger i Ryssland](#) (SVT 11/8)

[Ukrainska soldater om att ge upp land: Kommer inte leda till fred](#) (SVT 11/8)

[DEBATT: Mötet i Alaska kan bli starten på ett storkrig](#) (Expressen 13/8)

[Aging, Confused Trump FORGETS Alaska Is A US State](#) (Youtube-video – Trump har problem med geografien)

Översättningar: Björn Erik Rosin